

[AccueilRevenir à l'accueilCollectionMythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567CollectionMythologia, Venise, 1567 - Livre VIItemMythologia, Venise, 1567 - V, 11 : De Oreadibus](#)

Mythologia, Venise, 1567 - V, 11 : De Oreadibus

Auteur(s) : Conti, Natale

```
","author_name_items":"Auteur(s)","author_size_items":"16px","title_size_items":"16px"}}, new UV.URLDataProvider()); /* uvElement.on("created", function(obj) { console.log('parsed metadata', uvElement.extension.helper.manifest.getMetadata()); console.log('raw jsonld', uvElement.extension.helper.manifest.__jsonld); }); */ }, false);
```

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre V

[Mythologia, Francfort, 1581 - V, 11 : De Oreadibus](#) est une version augmentée de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre V

[Mythologie, Paris, 1627 - V, 12 : Des Oreades](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre V

[Mythologie, Lyon, 1612 - V, 11 : Des Oreades](#) est une transformation de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener Digitalisierungszentrum (MDZ).

Mythologia

Neque plura his in mentē veniunt, quæ de Sylvano fuerint ab antiquis tradita. Hic quoque Deus, ut superiores, excogitatus fuit, ut excellimarent homines nullum locum esse, qui carere Deo posset, nihilque agi aut in agris, aut in sylvis posse, quod à Deo aliquo non videretur: ac neque armenta, neque arbores, neque agrorum fetus sine divina bonitate posse augeri aut seruari. Quamvis non defuerunt, qui Sylvanum crassiorē materiam elementorum concretorum putaverint, eumque & agrorum, & sylvarum, & pastorum Deum crediderint: quippe cum inde vniuersa animalium plantarumque salus penderet. Neque nomen ipsum ab hac interpretatione valde dissentit. At nunc de Oreadibus dicatur.

10

De Oreadibus.

Cap. XI.

Oreades Nymphæ, quæ ita vocabantur, quia natæ essent in montibus, vel quia in montibus assidue versarētur, natas fuisse à filia Iphoronei & Hecateo testatur Strabo lib. 10. Homer. vero in lib. 7. Iliad. illas non Hecatei, sed Iouis filias, & Orestiadēs easdem appellauit, ut patet ex his;

20

ὅτι τῶν ὄρεων ἔχουσιν, ὅτι τὴν ὄρεων ἐκγονήσασιν
Νύμφαι τῶν ὄρεων ἄστυ δὲ τῶν ὄρεων

Plantarunt vltimos, vbi fusa est terra sepulchro

Circa id, Orestiadēs Nymphæ Iouis inclita proles.

Has quinque fuisse inquit Strabo lib. x. quas tamen fuisse multas, & Dianæ venatricis comites ait Virg. in 1. Aeneid.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per iuga Cynthi

Exercet Diana choros; quam mille secutæ

Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

30

Hæ Nymphæ putabantur esse Dex montium præsidēs, & arborū curam habere, & aliquando ferarum, quas cum Diana insectabantur; nullaque illis domesticorum animalium vel pastorum cura fuit. Ita vero antiqui religione tenebantur, ut nullum, neque publicum, neque priuatum locum aliquo nomine carere arbitrarentur: quippe cum elementa singula, & herbe, & radices & arbores, & arborum, aut terræ fructus suos Deos habere crediderint. Hinc Deas, quæ montibus vniuersis præessent, Oreades siue Orestiadēs nominarunt: quæ nemoribus & syluis, Dryadas; quæ singulis arboribus Hamadryadas. Creditæ verò sunt Dryades fuisse Nymphæ, quæ cum arboribus & nascerentur & interirent, ut testatur Callimachus in hymno in Delum;

ὄρεων ἡμιπύκτων ὄρεων

Ἐὶ τῶν ὄρεων τῶν ὄρεων τῶν ὄρεων

Νύμφαι τῶν ὄρεων, δὲ τῶν ὄρεων τῶν ὄρεων

40

Νύμφαι τῶν ὄρεων, δὲ τῶν ὄρεων τῶν ὄρεων

meæ mihi dicite musæ,

Num verè genitæ Nymphæ totæ sunt, vbi quercus?

Lætantur Nymphæ cum quercus irrigat imber.

Tristantur Nymphæ licibus cecidere vbi frondes.

Quæ fuerint harum nomina, non constat, nisi quòd vnam Tithoream nominauit Pausa. in Phoc. qui etiam in Arcadiciā aliam vocauit Erato, & aliam Phigaliā. Has tamen fuisse septem, quas etiam nominauit, tradidit Claudianus in laudibus Scilliconis. Scriptū reliquit Charon Lampfacenus Rhe-

cum

cum quendam genere Gnidium in Nino regione Assyriorum pulchram quãdam quercum iam propè lapsuram aliquando vidisse, quam cum aggeribus firmasset, fecit vt diutius posset viuere. Huic Nympha, quæ cum planta erat peritura, cum gratias egisset, ac referre vellet, dixit, vt quiddam vellet à se peteret, quoniam fuerat eandem ætatem cum illa planta victura: hic illi respõdit se eius congressum petere, quod illa annuit, atque se apem temporis nuntiam missuram inquit. Scriptum reliquit etiam Apollonius lib. secundo Argonaut. Paræbi patrem, cum insignem quercum esset excisurus, Nymphã vidisse, quæ ipsum supplex rogauit, vt sibi parceret; cum vitæ suæ tempus in ardoris ætate contineretur: cui cum ille non parauisset, dicitur iratum numẽ in illum, & in eius filios scruisse, vt patet in his;

10

ἄλλ' ἔτι πατρὸς ἴσθι κούρη γένεσθαι ἀρπυίαν,
 ἔρπυλαίης. ἢ γὰρ ἴσθι δὲ ἕρπυξ διόδομα τίμω
 δὲ τὴν ἀμυδρῶν δὲ νόμῳ ἀδύρῃσι λυκίῳ.
 ἢ μὲν ἴδρυται ἐν ἀδύρῃ μινδύων τε μύθῳ,
 μὲν παλαιοὶ πρόποσι ἀρπυίαν ἔλατο, ἢ νῦν ἀτυλοῦ
 ἀδύρῃσι γένεσθαι ἀρπυίαν. ἀδύρῃσι γένεσθαι
 ἀρπυίαν ἔρπυλαίης ἀρπυίαν τὴν ἐν τῇ
 τῶν ἀρπυιῶν νόμῳ πρόποσι λυκίῳ ἐπὶ λυκίῳ
 ἀδύρῃσι γένεσθαι.

30

Stultitiæq; sui pœnas dedit ille parentis,
 Cedere vt solus quercus in montibus olim
 Ferrur Hamadryadis Nymphæ spreuisse querelas.
 Sepius illa quidem supplex hunc voce rogauit,
 Ne truncum quercus concideret, ipsa coxua
 Quod foret; amborumq; viceret in arbore vita.
 Viribus hic fetus, fetus iuuenilibus annis
 Prostrernit quercum: funestam quam sibi Nympha,
 Pignoribusq; suis fecit.

Dicitur sunt autem Dryades, quod in quercubus illarum sit vita, vt sensit Mnesimachus; ac Hamadryades quod vna cum illis sint genitæ: vel vt voluit Apoll. enarrator & Isacius, quia cū ipsis quercubus perirent. Memoriz prodidit Charon Lampsacenus Arcadem Iouis filium & Callistum, vel, vt aliis magis placuit, Apollinis, obuiã habuisse in syluis, cum venaretur vnã ex Hamadryadibus Nymphis, quæ cum propius esset periculo ne quercus à flumine conuelleretur, cum qua nata fuerat, ac periret; rogauit ipsum Arcadem vt quercum seruaret, quare ille fluum alio diuertit, & quercum terra communiuit. At Nympha, cui nomen erat Prospelex, cum illo congressa ob acceptum beneficium, dicitur Elatum & Aphidãtem peperisse. Hæc vera ne an falsa fuerint, quis pro certo affirmare possit? nam si vana & mendacia extiterunt, vt ego fuisse arbitror, nulla alia de causa ficta sunt, nisi propter antiquorum superstitionem, qui nihil ad homines excitandos ad metum Deorum non excogitarunt, cum singulis rebus Deos adesse demonstrarent. Sin credita fuerunt vt vera ab iis, qui illa in medium attulerunt, esset sanè pluribus verbis de illorum sententia disputandum, an quiuis essent dæmones, vel potius plantarum illarum Genii, qui mortalibus apparuerint. Verum hæc in præsentem prætermittamus, vt altioris vestigationis indigentia. Nunc dicamus de Nymphis.

40

De